

1.

Питър Макдауъл седеше в кабинета си, заобиколен от картонени кашони, след най-лошата седмица в живота си. Миналият месец беше кошмар, не само за него, но и за всички на Уол Стрийт. Вторачи се отново в монитора на бюрото си, нещо, което правеше от рано сутринта, а и през последните няколко дни. Беше петък, десети октомври, 2008 година. Борсовите цени падаха главоломно от понеделник. Беше най-ужасната криза на борсата след Голямата Депресия.

През последните седмици се случиха епохални събития, които предизвестиха колапса на картонената къща. Двайсет и шест дни по-рано „Лимън Брадърс“, една от най-старите и уважавани инвестиционни банки, попълни документи за банкрут и стресна финансовия свят. Още по-зашеметяващ бе отказът на правителството да спаси банката, макар преди шест месеца да бяха направили същото за „Беър Стърнс“, които бяха закупени от „Дж. П. Морган Чейз“. Точно преди историческото изявление на „Лимън Брадърс“, „Банк ъф Америка“ съобщи, че купува внушаващите респект „Мерил Линч“. Инвестиционни банки и финансови институции не знаеха какво да предприемат, а няколко по-малки банки вече бяха затворили. В деня след обявяването на банкрута на „Лимън Брадърс“ най-голямата застрахователна компания в страната изгуби 95% от стойността си, а шест дни по-късно бе свалена от „Дау Джоунс“.

И докато всички бяха като замаяни от ежедневните съобщения, „Уитман Бродбанк“, инвестиционната банка, в която работеше Питър Макдауъл и бе изградил впечатляващата си кариера, заяви, че също пуска кепенци. Ужасната новина Питър научи още преди три дни, докато борсовите цени продължаваха да се сриват. Беше му трудно да осмисли всичко случващо се. Облегна глава на кашоните на бюрото. Днес следобед, в шест часа, компанията щеше да затвори врати. Златната кариера на Питър и прочутите рискови инвестиции, които преди носеха изключителни резултати, вече не съществуваха. И ето, прибираше всичко от кабинета си в кашони. Предишната вечер бе споделил това с жена си, Алана, и синовете им, Райън и Бен.

– Какво означава това, татко? – попита Райън паникьосано.

Райън беше на четиринайсет години. Питър не посмя да изброи нещата, които щяха да се променят за тях. Всичко трябваше да бъде продадено. Фирмата бе жестоко задлъжняла. А акциите, които Питър с радост бе приемал вместо заплата в много случаи и съставляваха по-голямата част от личното му състояние, сега бяха безполезна хартия. Къщата в Саутхамптън беше история, заедно с ползването на частен самолет, луксозния апартамент на последния етаж на Пето авеню, частните училища, кредитните карти, ферарито – играчката на Питър през уикенда, която момчетата обичаха, бентлито на Алана и чисто новия ролс. Всички те бяха скъпи удоволствия и символи на успеха му. Но най-важното бе, че цялата им сигурност и начин на живот се бяха изпарили във въздуха. Всички пари и инвестиции на Питър бяха в „Уитман Бродбанк“, а каквото малко друго имаше, бе отплавало надолу по канала със срива на борсата през

последните пет дни. Не му беше останало нищо. Питър не можеше да се сети за една-единствена част от живота си, която нямаше да бъде засегната от случващото се, освен брака и децата му. Алана го наблюдаваше, потънала в болезнено мълчание, докато той обясняваше ситуацията, в която се намираха. Но дори самият той още не я разбираше напълно. Никой не разбираше. Предишния ден Исландия декларира, че страната е в банкрут, и затвори борсата си. Другите страни наблюдаваха паникьосано как американската стокова борса се сриваше.

Питър най-после успя да откъсне очи от монитора. Секретарката му напусна още рано сутринта, а по коридорите цареше пълна тишина. Останалите се занимаваха със същото – прибираха личните си вещи в кашони. За всички това беше край на кариерата и драстична промяна на уютния, сигурен живот, който имаха.

Питър се изправи и отнесе един от кашоните в коридора. Не искаше да мисли как щеше да си намери нова работа. Масово уволняваха хора, а за малкото свободни позиции имаше стотици преквалифицирани кандидати. В играта на музикални столове във финансовия свят хиляди се бяха озовали без място и Питър не беше по-добре от останалите. Успехът му беше изключителен през последните двайсет и една години. Веднага след дипломирането си, когато беше на двайсет и пет, закачи вагона си към локомотива на „Уитман Брудбанк“. Сега, на четиресет и шест, практически беше разорен и безработен. В това положение се намираха и повечето му колеги, с изключение на няколкото късметлии, оцелели от цунамито през последния месец.

През годините Питър печелеше популярност с почти всяка сделка, която сключваше, но това вече беше минало. Късметът най-после му изневери. Не беше очаквал кариерата му да приключи по този начин, но това не беше краят и той не възнамеряваше да се предаде. Беше готов да направи невъзможното, за да разчисти бъркотията, да затегне колана, и вярваше, че рано или късно ще се върне. Не знаеше кога, нито как, но вярваше. Беше предупредил Алана и момчетата за това. Още този уикенд щяха да обявят къщата в Саутхамптън и апартамента в Ню Йорк, макар че цените на недвижимите имоти вече доста бяха паднали и щяха да се сриват още повече. Питър щеше да приеме каквото и да му предложеха. Веднага след продажбата на апартамента в Ню Йорк трябваше да решат къде да живеят. Но знаеше, че стига да бяха задружни, щяха да се оправят.

Налагаше им се да преживеят това ужасно време и да осмислят как да действат. Той смяташе, че може да си намери работа в малка местна банка някъде извън Ню Йорк и да се върне на Уол Стрийт, когато икономиката оздравее. Беше израснал в малко градче в Масачузетс и осъзнаваше, че може да му се наложи да напусне Ню Йорк за известно време и да започне от самото начало. Цяла седмица лежа буден нощем и размишлява върху това. Бяха му останали само акции без никаква стойност и малко пари в брой, с които разполагаха.

Питър настоя Алана да освободи семейството прислужници, които живееха в дома им. Не можеха да отделят никакви пари за тях. Семейството прояви разбиране, споделиха, че няколко от приятелите им били в същото положение. А пък те самите били достатъчно разумни да държат спестяванията си в банката. Питър се усмихна наум, когато си помисли, че вероятно прислужниците им се

намираха в по-добро финансово състояние от самия него. Беше се опитал да ги накара да инвестират парите си, но те му бяха обяснили, че нямат доверие на инвестиционните компании. Всичките им пари бяха в брой. А в момента парите в брой бяха цар.